

להתעסק בזה, וחוב קדוש עלינו לפקוח עינים, ולהבין מה שיצמח ע"י המסירות והמלשינות שלהם. חלחלה אחזתנו כשהגיעה השמועה שד"ר הערצעל והמתקשרים בו, התיצבו לפני קיסר אשכנז ושריו, כרעו ברך לפניו, שיפעלו על השולטאן שימכרו להיהודים ארץ אבותינו, ובזכות זה יקבלו היהודים מרותם וחסותם של האשכנזים. המה הציונים עשו עצמם כלא יודעים מהצרות הצרורות ומכופלות מכל הרעות בימי גלותינו שאירעו לאבותינו במדינה העמלקית שבה שולט מעולם קטב מרירי שנאת ישראל, ושעל אדמתה נשפך דם אבותינו לאלפים ולרבבות. מעל ובגידה היא ההתעטרות הזאת, שהעם הכביר המלא אצילות וחכמה ומוסר מכל העמים, נתרצת לקחת את מדינה הציונית תחת כנפיה ולחסות עליה. מי שמחונן במעט שכל, יבין שחלילה תתקיים בימינו התוכחה, והי' הנס מקול הפחד יפול אל הפחת והעולה מתוך הפחת יפול אל הפח וכו'. והלא כל טענתם של הציונים שמוכרחים לברוח מן האנטשמיות, והסכנה גדולה שאם יהי' לאשכנזים, מדרך כף רגל במדינה הציונית, ישו יושבי הארץ ביושביה היהודים, חלילה לנו להשוות עם ממושך וממורט, לעמים אחרים הכורתים ברית ביניהם. ואמנם כפי הנשמע קיסר אשכנז אינו נחשב לשונא ישראל, אך לב מלך בלב העם ואל כל אשר יחפצו יטנו. גם השיחה של ד"ר הערצעל עם השר פלעהוני שלנו, היתה עבודה בזויה ומאוסה, וכפי שנתפרסם אמר לו להשר, שאם אדונינו הקיסר יר"ה יתן ידו להציונים לעזרם, יתפטרו מצרים וממתקוממים וממורדים ובוה עלה ד"ר הערצעל ברשתו על כל קומינו ורודפינו, ועלינו לילל ולקונן ולקרוע, כי נתן חרב חדה ביד השונאים, ואיך נוכל לעורר חסד ולבקש רחמים מהעמים, אם באושים אנחנו במרידות, וכל זה בכדי שיהי' הוא ד"ר הערצעל מלך ישראל, וחביריו שרים.

חלילה לנו לפרוק עול הגלות מעל צוארינו, בחזקה בחריצות והשתדלות ותחבולות, ועלינו לשום לבנו להבין גודל טפשותם של החכמים להרע האלה, שלא עלתה על דעתם, שאם נכבוש הארץ לפני ביאת מלך השלום, יבואו מלחמות קשות, ועם בעם ינגח וְשְׁקוּלָה נפש אחת מישראל כנגד הארץ, וכל המאבד נפש אחת מישראל

מדברי הגאון האדיר מהר"ר יוסף ראזין זצ"ל

בעהמח"ס צפנת פענח

בחקותי תרס"ד

כבר קבלתי בענין זה, כמה מכתבים מרבנים ועוסקי ציבור, ומשתדלים לטובת ישראל והשבתי עליהם, הרשעים האלה מלעיבים במלאכי אלקים, מתעתעים בהבטחות הנביאים, ובזוים אזהרות רבותינו שלא לדחוק את הקץ, ולהכות לביאת גואל צדק. הם סרים אחרי לבבם ואחרי עיניהם, ולשוא הם מתלהבים באהבת ישראל וחבת הארץ, ושהם רוצים ויכולים להתחכם על הראשונים.

כל הענין נעשה בידי פוחזים וריקים ועבדי שבהפקירא נחא להו, ומרימים ראש על כל גדולי הדור, אחרי שיצאו באיסור חמור

אני כנסת ישראל בסכנה, וכאילו החרב מונחת על צוארינו, ואכפיל אוהרתי שרק ה' יוכל ליתן מנוחה לעמו ולא בן אדם.

וכבר כתבתי מכתבים להשואלים אם יש ממש בהספרים של ראבינאוויטש ורייניס והשבתי על פי הלכה ששני הספרים מהרבנים הנ"ל הם שמה ושאינה ע"פ התורה, ושקר בפיהם שהציונים משמחים לב אחינו המרגישים עצמם אומללים ודלים בין העמים, ושהערצעל ונורדוי יזקיפו כפיפת קומתנו ובאמת חוב עלינו להודות להשי"ת על החסד שעושים עמנו העמים לקיים מצות תורתנו, וכל דאגתינו בגלות היא על חורבן הבית, וכל חפצינו ותקותינו להיות תחת ממשלת ה'. קדושים וטהורים ולא משועבדים ומוטבעים בבוכ תחת כופרים מישאל ח"ו, וביותר שהם מביאים עלינו ע"י דבותיהם, רעה ח"ו וכל בעל נפש יחוס על עצמו ויתרחק מהם, ה' ישוב וירחמינו כי בסכנה גדולה אנחנו ירחם ה'.

ובמ"א כותב :

אודות הכת המעוקשה המכנים עצמם בשם ציונים, לא לחנם, רק משום מ"ש רש"י יומא דף ע"ז ע"ב, דציון חרץ לירושלים, והוא שוק העליון המובא בשקלים פ"ח ה"א. וזה קצרן של גוים המובא שם כי המינים הידועים היו בשוק העליון בכ"מ. ע"י ע"ז דף י"ח ע"א, וזה ר"ל הירושלמי בפ"ד דתענית סוף ה"ב, חזרנו על כל המקרא ולא מצאנו שנקרא ישראל ציון אלא זה וכו', דר"ל דרק על ידי התורה ועבודה אז יקוים ולציון יאמרו עמי אתה. וע"י סנהדרין דף צ"ט ע"ב דרק ע"י התורה יוע"ש, ומ"ש הרמב"ם בפרה"מ בפ"א דסנהדרין, שתרבה תשוקתם להשי"ת ולתורתו ע"ש.

וזה נראה לעין, שאין בהכת הזאת לא מיני' ולא מקצתה, ושלא תהא שתיקתי וכו' ח"ו כעין שכתב הרא"ש ז"ל, במכתבו לרא"מ במנחת קנאות ע"ש מכתב צ"ט.

כתבתי וחתמתי יוסף ראזין רב דע"ק דווינסק.

כאילו מאבד עולם מלא. ואשימה נפשי בכפי לומר, שעד שלא יבוא משיח המובטח, והקב"ה לא יתקע בשופר גדול להירותנו, אין לנו שום זכות להיות מושלים בארץ, וציונית לשם ממשלה היא מרידה באומות השוכנים בארץ, חלילה וחלילה לנסות את ה' ולריב עמו על אורך הגלות ולבוא כאדונים אל הארץ.

גם לאלה החופשים בדיעות המתחפשים למאמינים, ודוברי תמים, וששפתותיהם נוטפות תורה ויראת שמים, מלתי אמורה בזה, הלא אתם ידעתם שהציונית ומלוכה לעצמינו הבל ורעות רוח והתחקות הוא, הלא עיקר תכלית הגאולה וביאתינו לארץ אינה להשתררות ולמלחמות ולנצחונות, אלא לשלום ושהשכינה תשכון בתוך ירושלים והיתה לה' המלוכה, ורק אז תהי' שמחתינו שלימה ומנוחה שאננה לנו, ומדוע בזיתם התורה, ונתתם את ידכם לעוברי דת המסריחים בכפירתם ולא התיישבתם מי ומי ההולכים והחושבים מחשבות אלה על ישראל, ושהם יקרעו ח"ו הכל למאה קרעים ולא יתאחו.

כל הקדמונים בדעה אחת, שכל אשר בשם ישראל יכונה, כשרואה את חבירו הולך בדרך לא טוב, או שלקח לעצמו עצה שאינה הוגנת, עליו להחזירו למוטב, והדריכו בדרך לא יכשל בה, וכן אם רואה איש רע ובליעל עושק לחבירו ומטעהו, עליו לשום כל מאמצי כחו להצילו ולהוציאו מצרתו, מכ"ש אם הדבר נוגע לכללות האומה, ועל ידי הציונים יתארך הגלות ויתחדשו ח"ו צרות רבות, ואין לך עושק גדול מזה לעורר קטטות ומריבות עם העמים, ולעשות את ישראל מגור מסביב שמורדים הם, וכי מרה נפש כל העם על היותו בגלות.

לענין דעתי מהראוי לקבץ ולאסוף שלוחי אהב"י מכל מדינה ומדינה להתייעץ מה לעשות, ועד מתי יהיו הציונים המוסרים לנו למוקש ואין לחוש למחלוקת כי הם מחזיקים במחלוקת, ועיין שערי תשובה אות נ"ט מי שאינו מחזיק במחלוקת על המתיצבים על דרך לא טוב, הרי הוא נענש מפשעיהם, לכל חטאותם.

ובהכרח יצאתי הפעם מגדרי והארכתי בדברים, גם לא באתי בדיקדוקי דינים אלא בדברים פשוטים וקלים להבין לכל איש, כי רואה